

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna w Warszawie
Na posiedzeniu w składzie następującym:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Jarosław Matras

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 stycznia 2011r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 09 czerwca 2010r.,

na podstawie art. 544 § 2 k.p.k. i art. 639 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

postanowił:

I. oddalić wniosek ;

**II zwolnić skazanego A. M. z obowiązku uiszczenia kosztów
sądowych postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2011 r. Sąd Apelacyjny po dokonaniu korekty opisu przypisanego A. M. przestępstwa, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 czerwca 2010 r. skazujący tego oskarżonego za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. na karę 25 pozbawienia wolności.

W dniu 30 sierpnia 2013 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego o wznowienia wyżej przedstawionego postępowania karnego na podstawie:

- „I. art. 540 § 1 ust. 2 pkt a k.p.k., z uwagi na konieczność powołania biegłego celem określenia czy zabójstwa mogła dokonać osoba leworęczna czy praworęczna,
- II. art. 540 § 1 ust. 2 pkt a k.p.k., z uwagi na konieczność powołania dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykluczenia leworęczności lub praworęczności każdego z oskarżonych,
- I. na mocy art. 540 § 1 ust. 2 pkt b k.p.k., z uwagi na fakt niedostrzeżenia przez Sąd okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k.”

Obrońca wniosła o:

1. wznowienie postępowania w sprawie przeciwko A. M., skazanemu za czyn określony w art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
2. uchylenie wyroku sądu Okręgowego w L. z dnia 9 czerwca 2010 r., którym A. M. został uznany za winnego przestępstwa określonego w art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności oraz wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 19 stycznia 2011 r., którym w stosunku do skazanego A. M. utrzymano wyżej wymieniony wyrok Sądu Okręgowego w mocy,
3. przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Adwokat występujący do Sądu Najwyższego z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia powinien wiedzieć, że A. M. został skazany za przestępstwo zakwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a nie jak podaje obrońca z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 148 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Ponadto powinien znać treść art. 60 § 3 k.k. skoro między innymi na tym przepisie opiera wniosek o wznowienie postępowania. Przepis art. 60 § 3 k.k. stanowi bowiem, że sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu

przestępstwa. Wystarczy rzut oka na wyrok skazujący A. M., żeby zauważyć, że współdziałał on tylko z jedną osobą, M. M.

W konsekwencji wbrew wywodom autorki wniosku, nie było podstaw do zastosowania wobec skazanego nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art. 60 § 3 k.k.

Ponadto, analiza pozostałej części wniosku o wznowienie postępowania nie wskazuje na to, aby jakkolwiek z dowodów określonych przez obrońcę spełniał kryteria *propter nova* w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o wznowienie jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania, nie zaś kwestia odpowiedzialności karnej, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego, II KZ 130/97, OSNKW, nr 1-2, poz. 10). Ocena nowych faktów i dowodów musi być prowadzona przez pryzmat ustaleń dokonanych przez sąd orzekający w sprawie, a jej wynik prowadzić do wniosku o wysokim prawdopodobieństwie wadliwości wyroku.

Kwestia prawo lub leworęczności sprawcy była przedmiotem postępowania dowodowego i stanowiła przedmiot opinii biegłego lekarza K. W. Sąd I instancji w sposób zaaprobowany przez Sąd Apelacyjny ustalił „iż biegły nie był w stanie określić pozycji w jakiej pokrzywdzony został zaatakowany i w jakiej podejrzyje mu gardło. Biegły stwierdził, iż wobec powyższego nie ma także możliwości by wskazać czy osoba, która dokonała śmiertelnego cięcia była prawo lub leworęczna” (s. 15-16 uzasadnienia SO). Wbrew wywodom obrońcy powyższa opinia nie jest wewnętrznie sprzeczna.

W opisanej sytuacji autorka wniosku o wznowienie postępowania nie wskazała na nową okoliczność nieznaną sądom, ani też na nowy dowód w sprawie, czyli nie wykazała podstaw do wznowienia postępowania.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 639 k.p.k. Sąd Najwyższy zwolnił A. M. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę orzeczono jak na wstępie.

